USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **G. M.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Přemyslovská 848/2, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2022, č. j. 33 A 35/2021 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka ze dne 24. 4. 2021, č. j. CPR-1228-43/ČJ-2020-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zapovídající vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 20. 9. 2021, č. j. MV-117133-3/OAM-2021, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění

rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného právního posouzení, a dále z důvodu vad v řízení před žalovaným a v řízení před krajským soudem. Zejména namítal, že v řízení před žalovaným a návazně před krajským soudem nebyly řádně vypořádány všechny uplatněné námitky a zohledněny všechny okolnosti věci. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Jeho nelegální pobyt byl vyvolán mimořádnými okolnostmi (k tomu zmínil důsledky pandemie Covid-19). Podle stěžovatele nadto nebyly náležitě posouzeny dopady vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. V tomto ohledu akcentoval existenci partnerského vztahu a narození dcery. Polemizoval s odůvodněním krajského soudu k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost, případně její odmítnutí pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 4. 2021) totiž platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.).

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije. Krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti označené novely, přičemž se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 83/2021, sp. zn. 10 Azs 196/2021, sp. zn. 10 Azs 184/2021, sp. zn. 9 Azs 110/2021, sp. zn. 9 As 144/2021, sp. zn. 10 Azs 225/2021, sp. zn. 9 Azs 213/2021 atp.).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele

Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou uplatnitelné i po výše uvedené novele (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 1 Azs 172/2021, sp. zn. 9 As 83/2021, 1 As 124/2021, sp. zn. 9 Azs 84/2021, sp. zn. 9 Azs 110/2021, sp. zn. 4 As 156/2021, sp. zn. 10 As 222/2021, sp. zn. 9 As 144/2021, sp. zn. 1 As 148/2021, sp. zn. 10 Azs 225/2021, sp. zn. 6 Azs 242/2021, sp. zn. 9 Azs 213/2021 atp.).

[9] Podle označené judikatury se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

[11] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[12] K namítané nepřezkoumatelnosti lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Azs 47/2003, sp. zn. 4 As 5/2003 - 52, sp. zn. 2 Azs 391/2004, sp. zn. 3 As 51/2007, sp. zn. 7 As 28/2008, sp. zn. 9 As 71/2008, sp. zn. 7 As 92/2012, sp. zn. 3 As 111/2013 - 25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správních orgánů dostála požadavkům uvedené judikatury. Správní orgány důkladně a srozumitelně vypořádaly nosnou argumentaci stěžovatele. Důkladně se zabývaly splněním podmínek pro vydání rozhodnutí o vyhoštění, přičemž náležitě posoudily i tvrzený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. důsledky vyhoštění pro stěžovatele a jeho rodinu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 5/2010, sp. zn. 2 Azs 343/2020). Krajský soud pak k žalobním námitkám jejich argumentaci náležitě přezkoumal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 75/2005, sp. zn. 9 Azs 13/2013 atp.). Úvahy krajského soudu o rodinných poměrech stěžovatele, o možnosti vycestování atp. nejsou ve vzájemném rozporu. Krajský soud uvedl (logicky) možné varianty společného života stěžovatele, jeho partnerky a dcery.

[13] K vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odkazuje soud rovněž na svou konstantní judikaturu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 5 Azs 24/2003, sp. zn. 3 Azs 23/2004, sp. zn. 5 Azs 162/2004,

sp. zn. 6 Azs 235/2004, sp. zn. 2 Azs 45/2008, sp. zn. 2 Azs 91/2008 atp.). Skutkový stav byl řádně zjištěn. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně; nedisponoval vízem ani povolením k pobytu (srov. rozhodnutí ve věcech sp. zn. 6 Azs 346/2020, sp. zn. 7 Azs 319/2020, sp. zn. 5 Azs 384/2019). Stěžovatel ostatně uvedené ani nezpochybňuje. V řízení nedošlo ani k žádným zásadním vadám. Správní orgány reflektovaly veškeré relevantní okolnosti. Neopomenuly zohlednit i skutečnosti tvrzené stěžovatelem (vč. doby nelegálního pobytu stěžovatele na území České republiky a jeho přístup k věci).

[14] V souladu s právní úpravou a judikaturou postupovaly správní orgány a návazně i krajský soud i při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života (srov. § 119a zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 6 Azs 409/2020, sp. zn. 7 Azs 305/2019, sp. zn. 9 Azs 94/2018, sp. zn. 4 Azs 121/2017, sp. zn. 2 Azs 50/2017, sp. zn. 5 Azs 209/2016, sp. zn. 6 Azs 90/2015, sp. zn. 1 Azs 140/2014, sp. zn. 1 Azs 174/2014, sp. zn. 8 As 109/2013, sp. zn. 3 As 46/2012 atp.). Za nepřiměřené nelze považovat rozhodnutí o vyhoštění osoby, jejíž rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý (vedle výše uvedené judikatury srov. i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva - např. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Obdobně je nutno nahlížet také na situace, v nichž cizinec sice rodinné vazby naváže ještě v době svého legálního pobytu, nicméně jejich další utužování a prohlubování probíhá již v době, kdy je jeho pobyt dále nelegální. V takových případech bude vyhoštění cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99).

[15] Jak správně uvedl krajský soud, správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Z hlediska možnosti jeho uložení je nicméně podstatné, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (zejména délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná situace, sociální integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený. Ohledně vztahu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod upravujícím právo na soukromý a rodinný život lze uvést, že obecně v judikaturní praxi lze tyto instituty účelně propojit, což ukazuje zejména Evropský soud pro lidská práva. Svůj význam ve vztahu k nezletilým dětem a jejich nejlepšímu zájmu má toto propojení zejména tam, kde jde o možné narušení rodinných vazeb (vycestování rodiče či dítěte) anebo ekonomické zajištění rodiny s malými dětmi (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku,* stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku,* stížnost č. 46410/99). V předmětné věci však nejde o posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ani o otázky přiměřeného zadostiučinění v důsledku nesprávného úředního postupu orgánu veřejné moci, k čemuž se váže citovaná judikatura. V dané věci se jedná o posouzení podmínek pro udělení správního vyhoštění za nelegální pobyt (viz výše). Nejvyšší správní soud dodává, že ze spisu zjistil, že stěžovatel

v České republice žil se svou partnerkou a dcerou pouze omezenou dobu, přičemž všichni disponují gruzínským státním občanstvím, což jim umožňuje, aby společně žili v Gruzii (kde žijí i rodiče stěžovatele). Není vyloučeno ani to, aby stěžovatele jeho partnerka i dcera v zemi původu navštěvovaly do doby, než uplyne jednoroční doba uloženého správního vyhoštění, tj. doba vyhoštění uložená při spodní hranici zákonné sazby. Ani v tomto ohledu tedy nelze shledat nepřiměřenost vyhoštění. Podrobněji odkazuje soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, které se důkladně věnují i dalším aspektům zásahu do rodinného a soukromého života. Krajský soud se nedopustil ani nepřípustné relativizace existence soukromého, resp. rodinného života stěžovatele. Vyšel z tvrzení stěžovatele uplatněných v rámci správního a soudního řízení a ta objektivně hodnotil (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 142/2016, sp. zn. 2 Azs 72/2018, sp. zn. 2 Azs 142/2021, sp. zn. 1 Azs 172/2021 atp.). V souladu s východisky právní úpravy a konstantní judikatury nahlížel žalovaný a krajský soud i na argumentaci stran omezení plynoucích z pandemie Covid-19. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tvrzené okolnosti nebránily stěžovateli v tom, aby včas řešil svou pobytovou situaci, přičemž ty nic nemění na zákonnosti rozhodnutí o vyhoštění. Rozhodnutí o vyhoštění má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře (vedle výše uvedené judikatury srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 5/2010, sp. zn. 2 Azs 343/2020).

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[18] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven zástupce - Mgr. Bc. Filip Schmidt, advokát. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) ve výši 3 100 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty (rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 Azs 27/2017, sp. zn. 7 Azs 240/2020), na náhradě na dani z přidané hodnoty mu proto přísluší částka 714 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu